

tat, Agrarerne og de moderate havde opnaaet ved dette Valg. Jeg vil her kun sige, at jeg er overbevist om, at enten man ser hen til Kvaliteten eller Kvantiteten af alle de nyvalgte Landstingsmænd, ville de to Grupper kunne være fuldstændig tilfredse. Naar derimod Socialdemokraterne mene, at de ere slupne saa godt fra det, som der blev udtalt, saa ved jeg dog egenlig ikke, hvor de store Resultater ligge, som de kunne glæde sig over. Paa de forskellige Valgsteder have de saa godt som intet at rose sig af. De gik næsten aldeles upaagtede igennem disse Valg. Paa et Sted vare de ganske vist stærkt fremme, men ser man paa Resultatet der, ved jeg dog ikke rigtig, om det skulde være noget saa rosværdigt. Naar man ser, at Socialdemokratiets eneste Frugt er denne, at det sammen med det yderste Højre satte en decideret Højremand ind i Landstinget, ved jeg virkelig ikke, om det er tilfreds med Resultatet; nuvel, for mig gerne! Der blev udtalt Glæde over noget andet, nemlig at de havde en hel Del Mindretal omkring paa Landet ved Valgmandsvalgene. Ja, jeg vil nødig betage dem den Glæde; jeg vil endogsaa sige, at jeg vil haabe, at Guderne til enhver Tid vil give dem den Glæde at være Mindretal.

Om den finansielle Stilling har man jo nu i disse Dage hørt en hel Del Udtalelser her i Tinget. Medens der er nogle, der se lysere paa Forholdene, f. Eks. det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen), er der andre, der ser mørkt paa Forholdene, f. Eks. det ærede Medlem for Sorø (P. Christensen); der mener, at vi nære os hen til den Tilstand, at vi muligvis i 1913 kunde staa, som Staten stod i 1813. Men imidlertid, jeg tror, at vi hverken skulle se mørkt eller lyst paa Forholdene, jeg tror, vi skulle se sandt paa dem, se at faa tilstrækkelig opklaret ikke alene for os selv, men ogsaa for Befolkningen, hvordan den finansielle Stilling er. Jeg ser slet ingen Grund til at se lyst her paa, især ikke for det Parti, jeg tilhører, men jeg er fuldstændig enig i alle de Udtalelser, der ere faldne om, at man ikke kan give det nuværende Regimente Skylden for den finansielle Stilling, vi nu staa i. Jeg tror heller ikke, at det er nogen Nytte til at gøre det mørkere end nødvendigt. Derfor vil jeg, idet jeg tror, at den, der har fremstillet Sagen sandest, er min ærede Sidemand til Højre (Neergaard), opfordre den højtærede Finansminister, som jo er en Mand, der — hans Fortid viser det —

har et klart Blik over den finansielle Stilling og har alle mulige Midler dertil til sin Raadighed, til at fremsætte et virkeligt tro og sandt Billede af den finansielle Situation. Jeg tror, det vil gavne i de forskellige Forhold at faa en saadan Udvikling. Vilde saa den højtærede Finansminister ved Siden deraf tilkendegive, hvordan vi muligt kunde komme ud af den mindre gode Tilstand, vi sandsynligvis sidde i, vilde det være endnu bedre. Jeg opfordrer altsaa bestemt den højtærede Minister til at give os en bestemt Udtalelse, bygget paa faktiske Grunde og ikke paa almindelige Antagelser, om, hvordan vor finansielle Stilling er i Øjeblikket, og hvordan den kan tænkes at være ved næste Finansaars Begyndelse under Forudsætning af Vedtagelsen af de større Lovforslag, som nu ligge paa Tingets Bord. Jeg tror, det vilde gavne, og jeg tror, at mange rundt omkring i Landet derved vilde faa mere Klarhed, end de have nu. Nu ville en hel Del sætte deres Lid til dem, der se lyst paa Forholdene, andre ville holde med dem, der se mørkt paa Forholdene, men ingen har noget faktisk, der ligger for, og det haaber jeg, den højtærede Minister vil skaffe til Veje.

Min ærede Sidemand til Højre (Neergaard) udtalte vort Partis Tilslutning til og Støtte for Ministeriet. Han gjorde det paa saa mild og blød en Maade, at man ganske vist skulde have troet, at det maatte være faldet i god Jord overalt, og dog have vi hørt enkelte Udtalelser, der gik ud paa at vise, at man dog ikke var tilfreds. Jeg vil sige, at skulde jeg have udtalt mig, var det neppe blevet i saa milde og bløde Former, men idet jeg erklærer mig enig med ham i Hovedsagen, maa jeg ogsaa straks paa Forhaand føje til, at Støtten dog ogsaa har sin Begrænsning. Man kunde jo tænke sig, at Ministeriet gik saa langt over mod de radikalere Elementer, at vi ikke kunde følge det. (Afbrydelse.) Ja, det vilde de Herrer gerne, det ønske de. (Afbrydelse.) Naa, der er ingen Fare herfor, men det kunde jo ogsaa være, at det tænkte paa at gaa saa langt til Højre, at vi maaske ikke kunde følge med. (Afbrydelse.) Ved Siden af det, man bebrejder os, kom det ogsaa tydeligt frem, at man mente, at der var Punkter, hvor de moderate vilde falde de Herrer i Ryggen, og saa henviser man til enkelte Medlemmers Stilling til Kirkelovene og til Partiets Stilling til enkelte Spørgsmaal vedrørende Skattelovene. Jeg vil nu kun sige, at det samme kan for Resten